

Schorsing

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij brief van de gemachtigde van appellante van 22 juni 2009, bij de commissie per fax op dezelfde datum binnengekomen en per post op 25 juni 2009, is appellante in beroep gekomen van een beslissing van verweerster, waarbij appellante op non-actief werd gesteld.

Het gelijktijdig met dit beroep ingediende verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening is ingetrokken, zodat daarop niet behoeft te worden beslist.

Van verweerster is een verweerschrift ontvangen. Zowel bij het beroepschrift als bij het verweerschrift zijn producties overgelegd. De gemachtigde van appellante heeft bij brieven van 16 en 17 juli 2009 nadere producties ingebracht.

Op 24 juli 2009 heeft te Eindhoven ten overstaan van de commissie de mondelinge behandeling plaatsgevonden. Aanwezig waren appellante, bijgestaan door haar gemachtigde en namens verweerster was aanwezig de heer, voorzitter van het college van bestuur, bijgestaan door verweersters gemachtigde.

2. De feiten

Appellante was als leraar werkzaam aan de basisschool te, een onder het bevoegd gezag van verweerster staande school. Ze is meer van 30 jaar als leerkracht actief in het basisonderwijs. In maart 2006 vond een wisseling van het directeurschap op genoemde school plaats. Op 19 november 2007, 12 maart 2008, 2 april 2008, 17 april 2008, 9 en 10 juni 2008 en 7 oktober 2008 vonden gesprekken plaats met appellante over haar functioneren. Aansluitend aan een gesprek tussen de directeur van de school en appellante op 4 december 2008, waarin (onder meer) aan de orde kwamen het ontbreken van een (administratief) groepsverzicht, toetsgegevens en vorderingen van leerlingen, heeft de directeur mondeling aan appellante medegedeeld dat zij op non-actief werd gesteld. De datum van ingang werd bepaald op 8 december 2008. Van het gesprek is een schriftelijke bevestiging gemaakt.

Op 10 december 2008 is appellante beoordeeld; op 5 januari 2009 is deze beoordeling met appellante besproken. Appellante heeft schriftelijk bezwaar ingediend tegen deze beoordeling, welk bezwaar door het college van bestuur van verweerster ongegrond is verklaard. Na een gesprek tussen partijen op 5 maart 2009 is, in aanwezigheid van hun gemachtigden, besloten een mediationtraject te volgen. De mediator liet bij brief van 2 juni 2009 weten dat de mediation was mislukt. Op 26 juni 2009 is aan appellante per brief een overplaatsingsbeslissing medegedeeld. Vanaf 1 juli 2009 verricht appellante haar werkzaamheden aan een andere basisschool van verweerster. Tegen de overplaatsingsbeslissing is, daags voor de mondelinge behandeling bij de commissie van dit beroep, beroep ingesteld.

3. De standpunten van partijen

Appellante stelt als volgt.

Het beroep richt zich tegen het voortduren van de aan appellante opgelegde maatregel van schorsing (met behoud van salaris) met ingang van 8 december 2008. Aan deze maatregel is geen schriftelijk besluit tot kennisgeving van de kant van verweerster vooraf gegaan. Ofschoon appellante in de correspondentie nadien te kennen heeft gegeven bezwaar te hebben tegen de maatregel, is de maatregel tegen de wil van appellante gehandhaafd. Verweerster heeft de in de CAO opgenomen regeling van artikelen 3.13 en volgende (schorsing als ordemaatregel) niet nageleefd en appellante wat haar rechtspositie betreft volledig in het ongewisse gelaten. Onbekend met de voor haar in de CAO bestaande mogelijkheid van rechtsbescherming en omwille van een goede verstandhouding met het oog op het behoud van haar arbeidsplaats en terugkeer binnen dezelfde scholengemeenschap in haar eigen functie heeft appellante voorgesteld de bestaande situatie met behulp van bemiddeling of mediation tot een oplossing te brengen. Verweerster had en heeft echter slechts één onderwerp op de agenda staan: de overplaatsing van appellante naar een andere school. De maatregel van schorsing duurt

nog steeds voort, ofschoon de in de CAO genoemde maximum termijn is verstreken. Naar de mening van appellante dient onder de gegeven omstandigheden het ontbreken van een besluit met betrekking tot het voortduren na expiratie van de in de CAO opgenomen maximum termijn als het ware gelijk gesteld te worden met een weliswaar impliciet besluit tot voortzetting/handhaving danwel een nieuw besluit strekkende tot de oplegging van een schorsingsmaatregel als in de CAO bedoeld. In ieder geval mag het niet in acht nemen van de in de CAO voorgeschreven procedureregels een beroep op de commissie en de bij de commissie in te roepen rechten rechtsbescherming niet blokkeren.

Appellante verzoekt in haar beroepschrift de commissie om het beroep, gericht tegen het (impliciete) besluit van verweerster, strekkende tot de handhaving van de maatregel van schorsing na de beëindiging van het mediationtraject en na expiratie van de maximale termijn van 6 maanden op en na 8 juni 2009 gegrond te verklaren.

Verweerster stelt, voor zover van belang, het volgende daartegenover.

Er is geen schorsingsbesluit; appellante is niet geschorst maar op non actief gesteld. Bij schorsing speelt altijd een element van verwijtbaarheid, terwijl hier slechts sprake is van een toestand van het tijdelijk ontheven zijn van de werkzaamheden.

Bovendien is de termijn voor indiening van het beroep overschreden. Het besluit tot non-activiteit dateert immers van 4 december 2008. De gemachtigde van appellante heeft zich bij verweerster als vertegenwoordiger van appellante gemeld bij brief van 16 februari 2009. Hij was toen al op de hoogte van de situatie. Dat betekent dat hij een beroep tegen de non-activiteit, door hem aangemerkt als schorsingsbesluit, direct of zo spoedig mogelijk na zijn inschakeling had moeten instellen. Dat is echter eerst gebeurd eind juni 2009: 4 maanden na aanvang van zijn bemoeienis. Hij had echter het beroep zo spoedig mogelijk als dit redelijkerwijs van hem kon worden verwacht moeten indienen.

4. De beoordeling

Verweerster kan zich er niet op beroepen dat in het onderhavige geval niet van een schorsing als ordemaatregel als bedoeld in artikel 3.13 en volgende van de CAO-PO 2009 sprake is. De gevolgen van de door verweerster aan appellante opgelegde non-activiteit zijn niet anders dan de gevolgen ingeval van een schorsing. Niet juist is de opvatting van verweerster dat bij een schorsing, anders dan bij het opleggen van non-activiteit, sprake moet zijn van verwijtbaarheid; een schorsing kan immers ook bij wege van ordemaatregel worden opgelegd. Het gaat niet aan dat de rechtsbescherming die een werknemer ingevolge de CAO ingeval van een schorsing heeft, wordt ontweken door de schorsing te betitelen als het opleggen van een non-activiteit.

Verweerster heeft derhalve onjuist gehandeld doordat zij de formele, de werknemer beschermende, voorschriften van de CAO met betrekking tot een schorsing als ordemaatregel niet in acht heeft genomen.

Het voorgaande kan echter niet leiden tot ontvankelijk verklaring van het beroep tegen de beslissing van 4 december 2008.

Uitgaande van een schorsingsbesluit d.d. 4 december 2008 had het beroep moeten worden ingesteld ofwel binnen 6 weken daarna ofwel zo spoedig als redelijkerwijs verlangd kon worden. Nu appellante vanaf in ieder geval 16 februari 2009 beschikte over bijstand door een advocaat, die van de gang van zaken op de hoogte was, is het (op 22 juni 2009 ingestelde) beroep niet ingesteld zo spoedig mogelijk als dit redelijkerwijs van hem verwacht mocht worden. Het volgen van een (mislukt) mediationtraject doet aan de mogelijkheid om beroep in te stellen niet af en schort de termijn van het indienen van het beroep niet op. Ter zitting heeft de gemachtigde van appellante desgevraagd ook verduidelijkt dat het beroep, nu het inderdaad te laat is ingesteld, niet betrekking heeft op de maximale termijn dat de schorsing had mogen duren, maar op de daaropvolgende periode, te weten de periode vanaf 8 juni 2009.

Voor zover het beroep betreft de periode na het einde van de maximale schorsingsperiode overweegt de commissie het volgende.

Ingevolge artikel 12.1, lid 1, aanhef en sub b van de CAO-PO kan de werknemer in beroep gaan bij de commissie van beroep tegen een door de werkgever genomen besluit inhoudende schorsing als ordemaatregel.

De commissie is van oordeel dat met betrekking tot de periode na het verlopen van de in de CAO bepaalde maximale duur van de schorsing verweester geen enkel besluit op grond van artikel 3.13 van de toepasselijke CAO (Gronden voor schorsing als ordemaatregel) heeft genomen. Verweester kon een dergelijk besluit, gelet op het verlopen van de maximale schorsingsperiode, ook niet meer nemen. Daarom gaat het de commissie te ver om ervan uit te gaan dat verweester impliciet een appellabel besluit heeft genomen tot verlenging van de schorsing na het einde van de maximale schorsingsperiode.

Het beroep is derhalve niet-ontvankelijk.

5. De beslissing

De commissie voornoemd,

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze beslissing is gegeven te Eindhoven op 24 juli 2009 door mr. H.P.H. van Griensven, voorzitter, mr. A.A.M. Mollee, mr. G.J.M. Prick en F.A.J. van Moorsel, leden, in tegenwoordigheid van J.J.C.B. van Ierland als secretaris.

In verband met oververtegenwoordiging van de leden gekozen door de personele organisaties heeft mr. Mollee zich van stemming onthouden